

TOTEM

dobrušských skautů

roč. 6 březen / duben 2013

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení a milí čtenáři,

na úvod se Vám nebudu omlouvat, že toto číslo Totemu vyšlo s malým zpožděním, protože to je tentokrát záměrně. Důvod tohoto zdržení není způsoben opožděním přispěvatelů, naopak musím všem poděkovat za včasnost. Schválně jsme vydání pozdrželi kvůli volbám ve středisku a já vám díky tomu mohu prozradit, jak dopadly. Zápis z voleb najdete na straně 9.

Co dalšího se událo v našem středisku?

Kromě volebního sněmu se za uplynulé dva měsíce konal také výroční sněm s ovarem a

Malý velký ples. Dospělí tedy měli hned dvě příležitosti bavit se.

Několik našich rádců si plní čekatelské zkoušky, zprávu o tom podal Albi a já všem přeji úspěšné složení zkoušek.

22. února je Den sesterství nebo nověji Den zamyšlení, jak kdo chcete. V klubovně se tento den sešly malé i velké sestry a strávily spolu pěkný čas.

Ovšem také se pracovalo. Proběhla akutní oprava stropu ve velké klubovně. Díky tomu je klubovna opět bezpečná.

V tomto čísle najdete několik tipů, které vás snad zaujmou a

nechybí ani zprávy z oddílových činností. Doporučuji přečíst si rozhovor s vedoucí vambereckých skautů na straně 28.

Pomalou se probouzí jaro, sněženky v zahrádkách stejně jako převládající teploty nad nulou jsou toho důkazem. Doufám, že až za dva měsíce vyjde příští číslo Totemu, objeví se v něm spousta zpráv o tom, jak se pořádaly oddílové výpravy, protože na jaře je to nejlepší. Sice se objevují chladné dny nebo prší, ale když se vydaří počasí, je jaro podle mě nejkrásnější období.

Štaflíčka

Obsah Totemu

2 - Úvodní slovo	22 - Tip na knihu
Obsah	- Jules Verne
3 - Střediskové dění	24 - Tip na film
- Tříkrálová sbírka	- Animované filmy
- Výroční sněm a ovar	27 - Skauti jinde
- Malý velký ples	- Vamberk
- Volební sněm	29 - Poslední stránka
- Oddílová činnost	- Uzávěrka
- Oprava stropu	- V příštím čísle
- Čekatelský kurz	- Tiráž
19 - Pozvánky	30 - Citát
20 - Tip na výlet	
- Lesní bar	

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 5. 1. 2013

Tříkrálová sbírka 2013
v Dobrušce, Opočně a okolí

Tradice Tříkrálové sbírky pořádané celostátně Charitou Česká republika se v Dobrušce letos opakovala po dvanácté. Tříkrálová sbírka je největší dobrovolnická akce v ČR a účastní se jí kolem 50ti tisíc koledníků a dalších dobrovolníků.

V celé ČR podpora této akce má vzrůstající tendenci, nejen co se týče množství vybraných peněz, ale především úctou k tradici a uznáním hodnot, které reprezentuje – solidaritu lidí s potřebnými, naší snahu konat dobro, pomáhat bližnímu a ne být lhostejný.

V ČR se vybralo letos rekordních 76,9 mil. Kč a jen v našem kraji, královéhradecké diecézi bylo letos vybráno 10,8 mil. Kč.

Dobruška a ostatní obce jsou

se svým výtěžkem 402 tis. Kč zase příkladem pro velká města. Výsledek je důkazem, že lidé chtějí pomáhat a štědrost a důvěra v tuto sbírku je opravdu velká.

Při letošní sbírce v sobotu 5. ledna koledovalo celkem 80 skupinek v Dobrušce a okolních obcích. To je celkem i s obslužným personálem přes 300 lidí. V Dobrušce a okolí koledovalo 38 skupinek, v Opočně 17 skupin, v okolních obcích dalších 25.

Děkuji všem lidem za vlídné přijetí koledníků při sbírkách v uplynulých dvanácti letech, děkuji všem dárcům, dětem a jejich rodičům, dobrušským skautům, vedoucím skupinek, pánům farářům za velmi příjemné zázemí v pastoračním centru, sponzorům, školám za dobrou spolupráci, městským a obecním úřadům za administrativní dohled nad průběhem sbírky a všem ostatním bezejmenným ochotným dobrovolníkům, kteří pomáhali se zajištěním a organizací sbírky.

Pozvánka na 7. března

V únoru rada města odsouhlasila naši žádost o bezplatné promítnutí filmu s poděkováním všem účastníkům Tříkrálové sbírky.

Rada bych všechny vedoucí skupinek a děti - koledníky pozvala na společné setkání s poděkováním, které se uskuteční ve čtvrtek 7. března 2013 v kině v Dobrušce od 17 hodin. Promítneme si několik fotografií z letošní sbírky a poté film **Tintinova dobrodružství**.

Lístky dám dětem do škol anebo si je mohou u mě vyzvednout kdykoli předem či v kině před akcí.

Moc Vám všem děkuji za spolupráci a těším se na společné setkání i další spolupráci

Jana Poláčková, Farní charita Dobruška

VSTUPENKA DO KINA V DOBRUŠCE
PODĚKOVÁNÍ KOLEDNÍKŮM TKS 2013

• TINTINOVA DOBRODRUŽSTVÍ •
čtvrtek 7. března 2013
od 17 hodin

*„Děkujeme všem lidem dobré vůle za koledu“
děkují vaše děti za sebe, ale hlavně za ty, jimž svým příspěvkem pomáháte...*

Tříkrálová sbírka - Dobruška 2013

Foto Junák Dobruška
- Ing. Petr Poláček
5. ledna 2013

VÝROČNÍ SNĚM A OVAR 26. 1. 2013

Rok s rokem se zase sešel a parta nadšenců s pracovitou duší se sešla po obědě v sobotu 26. 1. 2013 u klubovny, aby začala připravovat veškeré podstatné záležitosti na odpolední Ovar neboli Ovarosněm či Výroční ovar prasečí apod., který byl letos výjimečný – poslední v dalším volebním období celé SRJ, včetně stávajícího vedoucího střediska – Petra.

Že to není žádná legrace hned od začátku (a už asi týden před akcí a týden po akci), to už víme po těch letech všichni moc dobře. Naštěstí se nás vždycky sejde tak nějak akorát (rád jmenuji: MM, GOR, Sympa, Tínek, Weyr a další...), aby někteří nosili vodu ve velké konvi dolů z patra, kde teče slušně voda, jiní řezali dřevo motorovou pilou až do omdlení, aby bylo co pálit následující měsíce v klubovnách i pod kotli, další připravili uvnitř Konírnu k neformálnímu posezení a otočili cedulku na Koňo-bar nebo sestavovali brutary a zkoušeli nasadit komíny. Některé věci se naštěstí nemění, a tak nás opět přišel přesvědčit o svém kuchařském umění kamarád a věrný bratr z Vamberka Tomáš – Horác (s naporcova-

ným prasátkem od řezníka...), jehož každoroční obětavost při přípravách, samotné akci i úklidu po ní by si již konečně zasloužila čestnou medaili! Práce, práce, práce. Naštěstí pod rukama ubíhala a zanedlouho se začalo topit nejen v brutarech, ale i v otevřeném „Bronxu“ – však bylo přibližně mínus tisíc stupňů! Druhé štěstí nás potkalo, když dorazil i usměvavý pomocník všech brigádníků Vašek, jehož cenné rady nám každý rok pomáhají zdokonalit pracovní postup téměř do nevídaných kvalit! Těšíme se na něj i příště! Aby toho štěstí zase nebylo tolik, potkala nás i smůla – naše skautské sestry si zřejmě neuvědomily, že druhá nejlepší věc na celém Ovaru jsou vždy napečené výborné buchty v čase připravování masa, tak jsme byli naprostí chudáci – zmrzlí, osamocení a hladoví. Ach!

Ačkoli všichni obdrželi přesný čas zahájení výroční schůze na barevně vytisknuté pozvánce až do schránky, jak už je velmi neblahým zvykem především dobrušské populace, který mne osobně od útlých let rozčiluje do nepřičetnosti v jakékoli společnosti a situaci (budiž mi to

přičteno ke všem mým neřestem!), všichni se trousili (až na světlé výjimky již včas sedících skautů v krojích nahoře, kterým tímto smekám poklonu mezi ostatními opozdilci!) jako švábi na pivo a nedbali ani našich pokynů k urychlenému přesunu do hlavní klubovny k poslechu výroční zprávy, z níž by se mohli leccos dozvědět. Bohužel, je to tak! Naštěstí pak všichni přišli na to, že je lepší sedět v teple, než pozorovat kouřící komíny, a tak se (ne)dobrovolně přesunuli.

Nahoře v hlavní klubovně po oficiálním zahájení sněmu se Petr ujal slova a na hodinu zahlcoval přítomným mozky ciframi, daty, jmény (nemyslím to ale nijak ve zlém!), aby všichni měli aspoň přibližnou představu, že naše skvělé tábory, nádherné zázemí, které máme, a všechny akce podobné Ovaru z něčeho musí povstat, mít nějaký základ, že jsme k tomu rozhodně nepřišli jako slepí k houslím a že už vůbec nám to nespadlo z nebe, jak se některým zlým jazykům (ale kupodivu i některým skautským) může zdát. Bohužel jsem se nahoře při výkladu mnoho nezdržel, především

z důvodu, abych z hlubokého mrazu zbytečně v teple „nerozmrzl“, když už s Tomášem musíme (dobrovolně) až do pozdně nočních hodin neustále stát u kotlů a přikládat, obsluhovat jedlíky a starat se o hladký průběh akce (snad mi je každoroční absence na proslovu ve vyšších řadách prominuta!). Za tu chvíli jsem ale mohl z grafů vypožarovat, že díky posledním dvěma volebním obdobím – 6 let, kterým vládl Petr, jsme se dostali tam, kde jsme (myšleno v tom nejlepším světle) a můžeme být právem hrdí a především Petrovi poděkovat, ať už se to některým líbí, nebo ne, a aktivně se zapojit, aby tomu bylo nejen stále stejně dobře, ale vůbec ještě mnohem lépe!

MALÝ VELKÝ PLES S KVĚTINOU

Je půlka února, venku mrzne, všude se válí hromady sněhu, příroda spí. V místním kulturním domě to však vypadá, jako by byl vrchol jara. Předsálí se změnilo v jednu velkou rozkvetlou louku, sál hraje všemi barvami. Květiny jsou na stolech, na stěnách, na oponě, na dveřích... Některé jsou vystříhané z papíru, jiné nakreslené nebo poskládané, další jsou z lineckého těsta. A co se děje, že všechno jen kvete? Odpověď je jednoduchá. Koná se tu již devátý ročník Malého velkého plesu, který má letos přívlastek s květinou.

Kolem osmé hodiny večerní všechno vypuká. Jednotlivé stoly nesoucí květinové jméno se postupně zaplňují, lidí přibývá a snad každý využil té šance se nějak zkrášlit květinou. Mezi klasickými nápady, jako je květina ve vlasech nebo v klopě saka, se najdou i velice originální, takže v sále můžeme potkat zahradnici s lopatkou a slamákem, květinové dítě hippies, chlapce se zelenými vlasy a kytičkami, květinové škrabošky, čtenáře Kytice od K. J. Erbena a v neposlední

řadě i veliký rozkvetlý květináč. Je opravdu úžasné sledovat, jak si i dospělí lidé dokážou vyhrát!

O půl deváté nastává oficiální zahájení plesu, Efka s Ifíkem nám představují kapelu Pokrok z Kostelce nad Orlicí, která nám bude celý večer hrát k tanci, vysvětlují pravidla celovečerních her, lákají na bohatou tombolu a následně uvolňují parket pro předtančení od TK Akcent.

Poté kapela zahájí první sérii valčíkem a celý sál se roztančí v rytmu raz-dva-tři. Následuje polka, waltz, cha-cha, jive, tango... Všichni tančí, baví se. Když zrovna neovládají kroky k danému tanci, popíjejí na baru, pokoušejí štěstí v tombole, přiřazují k obrázku květiny český a latinský název nebo se snaží povyměňovat orchideje a utvořit tak ucelenou sbírku.

Čas utíká a náhle kapela ohlašuje půlnoc. Na pódium přichází naši moderátoři, aby vylosovali výherce obou soutěží. Druhá a třetí místa jsou odměněna krásnou papírovou lilií,

první dortem. Poté celý sál potemní a na parket přichází sedm havajských tanečnic z řad našich skautek. Jejich úžasné vystoupení ohodnotí návštěvníci velkým potleskem.

Ples dále pokračuje, kapela hraje skvěle, všichni se baví a tancují. Původní konec plesu ve dvě hodiny uznáváme jako zbytečně předčasný a tak v tanci a zábavě pokračujeme až do třetí hodiny ranní. Poté ještě kapelu třikrát vytleskáme, až nakonec zahrají opravdu poslední píseň a letošní ples s květinou je u konce.

Na závěr mi zbývá poděkovat všem, kteří se podíleli na organizaci plesu a na jeho výzdobě, kteří přispěli do tomboly, kteří přišli a podpořili nás. Myslím, že se devátý ročník povedl, a je mi ctí vás pozvat na jubilejní desátý Malý velký ples, který se bude konat 8. února 2014! :-)

Parluc

VOLEBNÍ SNĚM 2. 3. 2013

Letos poprvé v historii našeho státu proběhla přímá volba prezidenta České republiky... Ne, o těchto volbách rozhodně psát nechci!!! Přináším zprávu o volbách do funkcí v dobrušském středisku. Od posledních voleb uplynuly tři roky, a proto byl na sobotu 2. března 2013 svolán řádný volební sněm.

Už dlouhou dobu se o volbách mluvilo a připravovaly se. Byli zvoleni mediátoři voleb, kteří měli za úkol oslovit vhodné kandidáty do funkcí. Následně byla sestavena kandidátní komise přijímající návrhy. Těch se nakonec příliš nesešlo, a tak prakticky jedinou dvojicí kandidátů na funkce nejvyšší byli nakonec stávající vedoucí střediska Ing. Petr Poláček a kandidát na zástupce vedoucího Ondra Němeček.

Celkem se k volbám ve velké klubovně sešlo 37 skautů, aby zvolili střediskové vedení a dále členy revizní komise a delegáty na okresní, krajský a valný sněm. Během večera se několikrát hlasovalo, volilo se a byl i čas na poděkování hlavnímu vedoucímu Petrovi za zásluhy, přičemž obdržel vyřezávanou skautskou lilii a pamětní list.

Výsledky volebního sněmu si dovoluji citovat z oznamovacího emailu:

„Středisko má navenek velmi dobré jméno a v některých směrech dosáhlo dobrých výsledků, které by neměly přijít vníveč.“

Žádný kandidát na nového (= jiného) vedoucího střediska se ale nenalezl. Bezvládní či nucená správa by k udržení stavu či rozvoji rozhodně nepřispělo.

Proto z nouze (a nikoliv s nadšením) přijal kandidaturu (a byl opět zvolen) staronový Ing. Petr Poláček. Za Zástupce pak byl umluven Ondřej Němeček, který má velký potenciál převzít za tři roky štafetu plně. Podle domluvy se bude Petr Poláček soustředit zejména na majetkové a finanční otázky, zatímco vnitro-střediskovou komunikaci a organizaci bude mít na starosti právě Ondra. Hospodářským zpravodajem zůstává Katka, registračním tajemníkem Pítý. Výchovný zpravodaj nebyl ustanoven - to je úkol pro nejbližší období.“

Přeji všem zvoleným hodně síly, elánu a vytrvalosti při práci pro naše středisko!

Štaflíčka

ODDÍL MEĎÁTEK

Nazdar všem čtenářům To-temu!!! Hlásí se zpravodajství o činnosti oddílu Meďátek v začátku roku 2013. Úvodem mi dovolu doplnit pár fotek z vá- noční výpravy/přespání, které se mým stylem „odlož, co se dá“ nedostaly do minulého čísla k reportáži od Mirky.

Od nového roku jedeme v již tradičně zavedeném pořádku, tj. střídačka - starší vs. mladší -jednou v klubovně, jednou v tělocvičně. Kromě velice oblí-

beného rozličného blbnutí ven-ku v klubovně i v tělocvičně, zkoušíme se i něco přiučit. Tře- ba uvázat nějaký uzel, ošetřit si drobné zranění, poznat doprav- ní značky, najít něco v mapě, a tak podobně. V tělocvičně se také tužíme v pohybu, jako správní skauti. Umíme se třeba podplazit bez doteku nebo pře- skočit překážku a taky se pře- tahovat lanem. Nejpopulárněj- ší jsou ale jakékoliv honičky a chytačky a k tomu co nejsilnější řvaní. Už se nám ale (pomalu)

daří i zmlknout, když náho- dou zahlédneme vedoucího, jak „nějak divně“ stojí se vztyčenou rukou a nějak se mu nechce s námi křičet, co to dá. Ostatní si můžete domyslet z našich fotek, i když jich je většina „mázlých“, protože jsme stále v pohybu.

Tak nazdar všem ve středisku

Meďata + Iva, Lenka, Viky a If

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Tak leden s únorem máme za sebou a časopis Totem zase navštívil naše e-mailové adresy. A jak si tuto dobu užívaly světlušky? V těchto dvou zimních měsících nám zima celkem přála, a tak jsme s holkami byly až na pár schůzek zalezlé v teple naší klubovny. Musím psát naši, protože vzhledem k tomu, že se velká klubovna opravovala, tak jsme do ní nemohly chodit. A co bylo náplní schůzek? Ani teď nechybělo něco málo učení, ale zábavnou formou. Světlušky se přiučily něco nového o zákonech, příkazu a heslu. Taký se nám ozval Čtyřlístek a dal nám nějaké nové úkoly. Tak například jsme si měly vyrobit nějakou lehkou pochoutku na schůzku, což jsme s holkami vyřešily letním salátem, ačkoliv je zima a myslím, že všem chutnal:) Taký jsme si zopakovaly opět uzle, ty se hodí vždycky a samozřejmě jsme taky hrály spoustu her. Mezi obzvlášť oblíbené patřila honička ve sněhu, která se mohla díky docela velkému množství sněhu zrealizovat. Nebyla to jen tak obyčejná honička. Ve sněhu se vyšlapaly cestičky, ve kterých se běhalo, ale byly tam i slepé, které nikam nevedly. Pak se klasicky určila baba a honila ostatní. Ten, kdo se dostal do slepé uličky měl trochu smůličku.:D Další oblíbenou hrou je hra na upíry, která se hraje takto. Všude se zhasne a určí se jeden upír, který mlaská a musí dotekem

pochytat normální lidi, aby se z nich taky stali upíři. Jak prosté, ale jak to holky baví. Když jsem se zmiňovala o znalosti zákonů, tak ty jsme si se světluškami procvičily následovně. Po klubovně byla poházená písmenka a holky, které byly rozdělené do dvou skupinek, musely všechny sesbírat a poskládat z nich zákony světlušek a pak jsme si o nich společně popovídaly, aby vůbec holky pochopily, co znamenají. Taký jsme se posunuly trochu dál v morseovce a začaly jsme si procvičovat i značky na mapě.

Ale co bylo hlavní v únoru? Protože se blížil Malý Velký ples tentokrát s květinou, příprav samozřejmě přibývalo, a proto si světlušky se skautkami domluvíly schůzku o pololetních prázdninách a společně jsme vše do dělávaly nebo vyráběly. Trouba byla neustále teplá, ani nestíhala péct, protože holky-„pečky“ hbitě vykrajovaly kytičky, trouba je upekla a další holky je pak plnily marmeládou. Ostatní skvadra světluškoskautek lepila kytičky nebo psala názvy na květinovou soutěž. Dále se taky vyřezávaly velké kytky z kartonu a holky měly za úkol je nabarvit temperami. No,čtete sami, všechny jsme měly co dělat.

A další pečkou únorového programu byl 22. únor, kdy všichni víme, že se slaví Den sesterství. Kukačka dostala geni-

ální nápad, že bychom se mohly sejít všechny (teda jen holky), které do skautu chodíme nebo jsme chodily. Říká se, „skautem jednou, skautem navždy“. Myslím, že je to pravda, a proto byly vítány i ty, které se do skautského dění už tak aktivně nezapojují. Sešly jsme se v 16:00. Nejdřív jsme si na úvod zazpívaly písničku, pak skautskou hymnu a protože jsme přišly všechny v krojích nebo ve skautských tričkách, společně jsme se i vyfotily. Potom následovalo představení těch nejstarších až po nejmladší. Starší skautská děvčata (old-skautky) nám pověděly i něco o tom, jak to u nich dříve chodilo. Abych ještě nezapomněla, na úvod nám Kukačka řekla něco o Dnu sesterství. Dozvěděly jsme se, že teď se tento den nazývá už spíše jako Den k zamyšlení = Thinking day. Potom jsme si povídaly, zpívaly a jedly dobroty, které jsme přinesly z domu. Myslím si, že to byl skvělý nápad a jsem za toto setkání moc vděčná. Nevím, jak hodně hluboce to braly mladší holky, asi moc ne, ale to nevadí, myslím, že to pro ně stejně byl krásný zážitek. Já jsem si uvědomila, jak moc jsou důležitá přátelství, která právě díky skautu můžeme nebo jsme mohli poznat. Moc děkuju:)

maruška ♪

ODDÍL SLUNEČNIC

První dva měsíce roku 2013 neuvěřitelně utekly. Nepřejícné počasí způsobilo chřipky a podobná onemocnění, a tedy i menší počet Slunečnic na schůzkách. Zkouškové období, prezidentské volby či maturitní plesy pak občasnou neúčast i některých vedoucích. A jelikož jsme měly co dělat, abychom se sešly pořádně aspoň na ty schůzky, nezbyl bohužel čas na výpravu, což, jak pevně doufáme, napravíme v následujících měsících.

A co se tedy dělo o schůzkách? Zkraje roku si holky vyrobily kalendář, aby zkrášlily svoji klubovnu a také věděly, kdy má kdo narozeniny a svátek. Jelikož nás letos čekají Svojsíkovy závody, začaly jsme různými formami „procvičovat“ zákony, historii skautingu, morseovku apod. Holky také i nadále získávaly „stopy“ do své celoroční hry, která se nese v detektivním duchu.

Protože tematicky byla většina schůzek podobná, popíšu podrobněji pouze jednu z nich: 15. února jsme se sešly jako obvykle v 15:45 v klubovně. Holek bylo pouze šest. Nejdříve se rozdělily do dvou skupin. Na úvod jsem jim pomocí morseovky odvysílala krátkou zprávu, že mají v budově klubovny najít šifru. V té měly několik otázek, jejichž odpovědi musely najít ve městě. Například měly zjistit, který autobus jede jako poslední v pátek do Nového Města nad Metují, jaké dny mají otevřeno v dobrušské knihovně atd. Jelikož

většina holek chodí na gympl a velice rády řeší školu, vyskytvala se tam i otázka: „Jakou adresu má dobrušské gymnázium?“. Jak jsme zjistily, co se děje uvnitř, to ovládají dokonale, ale s adresou už je to trochu horší. Skupinky přišly s poměrně malým rozestupem, ale ta druhá měla přesnější odpovědi, a tak dostala dvě stopy, kdežto rychlejší skupinka stopu jednu. Na oddych si holky zahrály ve stejných skupinách hru s mincí. Chvillemi dvoukoruna litala různými směry, místo aby zůstala ukrytá pod rukou, a tak se holky docela nasmály. Na závěr Pája holkám rozházela po klubovně různé otázky týkající se skautingu, na které měly samozřejmě odpovědět a zjistit, kolik si toho pamatují z předchozích schůzek. A pak už jsme se rozešly do svých domovů.

Jedna schůzka se přece jenom vymykala více. A protože byla dosti jedinečná, určitě stojí za zmínku:

čtěte na další stránce

DEN SESTERSTVÍ 22. 2.

Jelikož letos vyšel Den sesterství (popř. Den zamyšlení) na pátek, s radostí jsme přijaly návrh od vedoucích světlušek uspořádat v době našich schůzek menší „oslavu“. Pozvány byly snad všechny aktivní i „neaktivní“ skautky, na které jsme si dokázaly vzpomenout a najít kontakty. A tak jsme se dne 22. února sešly v klubovně, na úvod si zazpívaly skautskou hymnu, a poté se Kukačka ujala vysvětlení (zejména k mladším sestrám), co Den sesterství znamená, proč připadá právě k tomuto datu apod. Potom už se Efka s Haničkou ujaly kytar, zpívaly jsme různé písničky a vzájemně se seznamovaly. Myslím, že ač jsme se sešly pouze na dobu schůzky, byly to vydařené a pohodové dvě hodiny, které snad všem utkvějí v paměti.

Za oddíl Slunečnic

 amča

ODDÍL VLČAT

Nastal nám nový rok, jehož začátek vlčata prospala „zimním spánkem“, na který ulehla před Vánoci na vánoční výpravě. Zdálo se mi, že někteří spali už delší dobu, protože na tuto výpravu dorazili v počtu 4 vlčat. Leden tedy ještě vlčata prospala, i když každou středu, čtvrtek a pátek jich pár vykouklo, aby se sešlo na družinových akcích. Jakmile nastal únor situace se zlepšila a nastal čas, aby se opět sešla celá smečka. Stalo se to 8. února a já použiji opět zápis z naší kroniky.

V pátek 8.2.2013 v 16:00 hodin jsme se sešli v naší klubovně. Sešli jsme se v hojném počtu 23 vlčat a 4 vedoucích. Tam nám vedoucí rozdali dukáty. Po příchodu hlavního vedoucího Vaška

jsme vzali lana a šli směrem ke hřbitovu. Na louce před hřbitovem nás naučili hru „Útočníci a obránci“, kterou jsme si posléze zahráli. Byli jsme rozděleni na dvě skupinky a jedna útočila a musela vytáhnout obránce a obránci naopak museli vtáhnout útočníky do hradu. Kdo byl vtažen či vytažen šel k batohům si odpočinout. Když na jedné nebo druhé straně zůstali dva hráči, začalo další kolo, při kterém se prohodily strany. Poté jsme se přetahovali s vedoucími. Po příchodu do klubovny nám vedoucí rozdali barvy šetek - vlčky, kteří mají být přišiti na kroji pod domovenkou, pro označení družiny. Na rozloučení jsme zakřičeli pokřik.

Radek

Takto vypadá jediný zápis, k němuž patří i foto dole. Co se týká výhledu, v následujících měsících se můžeme těšit minimálně na jednu výpravu a na jarní oheň. Holt už bude jaro a vlčata se konečně probudí ze „zimního spánku“ nejen na družinové schůzky.

Albi

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Poslední dobou se náš program schůzek točí hlavně kolem příprav na Svojsíkovy závody. Snažíme se kluky připravit téměř na všechno, s čím by se mohli setkat na závodech. Nedávno jsme se s nimi pokoušeli rozdělat oheň na sněhu a někteří se alespoň přesvědčili, že to není zas až tak snadné. Všechno dřevo bylo mokré, ale i přesto se jim podařilo zdárně rozdělat oheň, na kterém jsme si pak uvařili čaj. Předchozí schůzku jsme je učili orientaci. Procvičovali si práci s buzolou a orientaci v mapě. Připravili jsme jim hru na celou schůzku, která je protáhla přes půl Dobrušky. Poté starší Mohykáni měli za úkol naučit ostatní všech šest základních uzlů. Realita byla však jiná, u některých případů se přišlo na to, že mladší učili uzlovat právě ty starší kluky. Já pevně věřím, že na závody budou více než dobře připraveni a všichni postoupí do krajského kola.

Standa

Kamzíci a Bobři tráví většinu času svých pátečních schůzek od čtyř do šesti hodin přípravami na Svojsíkovy závody a mezi tím nějakou tou hrou. Rozdělávání ohně ve sněhu za šera patřilo k výplni dvou po sobě jdoucích schůzek. Oheň rozděláný za sedm minut a uhašený a uklizený za dalších pět ale rozhodně nevyplní dvě hodiny schůzky, a tak se hrál fotbal. Zápas skončil katastrofálně 7 : 4 a z toho pět gólů bylo do vlastní brány. Jednou jsme také trénovali Morseovu abecedu. Vedoucí nám poslali zprávu, abychom postavili dvě mohyly ze sněhu asi třicet metrů od sebe a do každé zapíchli vlajku. Cílem hry

bylo dostat se k nepřátelské mohyle, ukrást vlajku a zabodnout ji do vlastní mohyly. Pokud byl někdo zasažen sněhovou koulí, dělal deset dřepů u své mohyly, i když se občas někdo z Bobrů ukázal jako nesmrtelný a s bojovým výkřikem skočil šipku do Kamzičí mohyly. Se stejným bojovým výkřikem pak pod nůhami náhle nesmrtelných Kamzíků padla i mohyla Bobrů. Kofolu, pro kterou mohyla sloužila jako lednice, se na rozdíl od vlajky Bobrům podařilo ubránit. Po urputném boji zvítězili Kamzíci nad Bobry 5 : 2. Každou schůzku jsme zakončili zkoušením kytěk a tradičním pokřikem.

Kukačák

ODDÍL OLDSKAUTŮ

Oldskauti se letos poprvé sešli 17. února ve světluškovské klubovně. (Aby naši „oldi a oldinky“ nemuseli do schodů.) Jsme vděční Kátě Potočkové, že nám v klubovně zatopila, to bylo milé.

Program zahájila Maruška zprávami ze střediska, Lída-Zavla vyličila a pochválila ples. Sestra Dana Tláskalová si připravila povídání o začátcích dívčího skautování v Dobrušce před druhou světovou válkou.

Doplňovala ji sestra Vlasta Urychová, která také v té době chodila mezi nejmlaší skautky, kterým se tenkrát neříkalo světlušky, ale **šořata**. Pokračovaly vzpomínkami na skautování po válce. Bylo to pěkné a zajímavé vyprávění.

Pak přišly na řadu gratulace. Sestra Dana a Helena mají svá životní výročí, tak jsme jim přáli ještě další léta mezi námi ve svěžesti ducha a přitukli si s nimi na zdraví.

Přišel mezi nás také bratr Petr Poláček, tak přišla řeč i na volební sněm a starosti vedoucího střediska.

Posezení se vydařilo, škoda jen, že nás bylo méně než jindy. Špatné počasí a nemoci udělaly své.

Těšíme se na příští setkání.

Zarla

OPRAVA STROPU

PROSINEC /LEDEN 2013

O tom, že si klubovnu sice dosyta užíváme, ale někdy je třeba většího zásahu za účelem opravy, jsme se přesvědčili v průběhu prosince a ledna. A někteří to možná ani do teď nevědí.

Při druhém dílu víkendového zdravotního kurzu ZZA v prosinci jsme si společně všimli, že se až jaksí hrozivě boulí strop nad středem největší místnosti našeho skautského domečku, po zevrubném zaměření až o 25 centimetrů na několika metrech! To nevěstilo nic dobrého a po ohledání stropu svrchu na půdě jsme s Petrem zjistili, že se

opravdu děje něco nemilého a „kazetový“ strop nám postupně padá na hlavu. Což o to, my na zdravotnickém kurzu bychom to riziko jistě vydrželi a sami si i dokázali při případném rozbití hlavy či stavu bezvědomí pomoci, řeknu-li to sarkasticky, tak by to někteří uvítali i jako dobrou praxi k ošetření. To jsme však ale nemohli dopustit

vůči všem našim dětem, a tak byl vstup do této klubovny okamžitě ten den po kurzu zakázán (bohužel v čase vánočních schůzek, ale zdraví přednější legrace!) a Petrem následně vymyšlen fikaný systém opravy dlouhými prkny, které pomáhal natřít ve volných chvílích i Sympa. Naštěstí to strop, při opravě za pomoci Petra a zdatných pracovníků Ládi a Jardy ze stavební firmy Garret-cz v půlce ledna, vydržel a nyní je hlavní klubovna opět v odpovídajícím stavu bezpečí pro děti a vítá v nepříznivé zimě každého otevřenou náručí!

ČEKATELSKÝ KURZ

Nyní bych Vám rád přiblížil Čekatelský kurz 2013, jehož první část proběhla 25. – 27. 1. 2013 v Čachnově na tábořišti skutečských skautů a druhá část 15. – 17. 2. 2013 v Jičíně na Čerovce ve srubu zdejších skautů. Z Dobrušky se zúčastnilo 8 roverů (jestli já jsem ještě rover) a to Danča, Káťa, Maruška, Standa, Martin, Luboš, Radek a moje maličkost a tvořili jsme tak necelou třetinu celkového počtu frekventantů.

První část

K cestě na první část do Čachnova jsme se sešli asi v 15:10 na autobusovém nádraží a s přestupy v Hradci, v Pardubicích – Rosicích a ve Žďarce u Skutče, jsme dojeli do Čachnova ke zdejší vlakové zastávce. Od nádraží jsme se vydali pěšky společně s jedním skutečským skautem do stálého mírného kopce a asi po 1,5 km jsme došli na tábořiště skutečských skautů a ubytovali se.

Po příchodu všech jsme se měli postavit od nejstaršího po nejmladšího bez mluvení a na co nejmenším prostoru. Poté nás lektori rozdělili do čtyř skupin a každá měla rozdělat oheň. Žádné se to nepovedlo. Večerka byla v 22 hodin, ale někteří šli spát o dost dříve.

Ráno po snídani nás lektori začali učit bezpečnost. Během této dvouhodinovy koloval po

místnosti prezentační a zároveň objednávkový list a každý kdo chtěl knížku Čekatelská zkouška si ji mohl objednat. Následoval oběd a po obědě návštěva z kraje. Zahráli si s námi takovou zajímavou hru, kterou nám připravili. Byla o našich myšlenkových pochodech. Zahráli jsme si pak další hru, při které jsme vyskočili na natažené ruce natažené ostatních a nechali se jimi dopravit až na konec. Následoval závod „loutek“. Chodili jsme ve třech družstvech na prkýnkách a nesměli z nich spadnout. To byl odpočinek a následovalo další učení. Odpoledne jsme se učili předmětům právo a organizace. Poté jsme byli rozděleni na dvě skupiny, jedna se učila metodiku a druhá teorii zdravotní program. Večerka byla opět ve 22 hodin, ale i dnes šli někteří spát mnohem dříve.

V neděli jsme si povídali o projektu, jak by měl vypadat a co by v něm mělo být, následoval úklid prostor, ve kterých jsme pobývali a odjezd domů.

Druhá část

Na druhou část někteří jeli z Dobrušky auty a jiní prostředky hromadné dopravy. Po osmé hodině večerní, dokdy jsme měli všichni dorazit, se rozdávaly učebnice objednané v Čachnově. Následovalo povídání o tom, co nás čeká a nemine a jak se chovat ve srubu. Večerka byla

opět ve 22 hodin, ale myslím, že se nemusím opakovat.

V sobotu po snídani, která byla už o půl osmé (v Čachnově o půl deváté), jsme si napsali nanečisto přístupový test. Poté jsme si vyzkoušeli pár věcí ze zdravotní a z metodiky. Následoval oběd a po obědě test z historie (opět nanečisto). Následovala hodina myšlenkových základů skautingu a poté jsme se opět rozdělili na dvě skupiny. Jedna se učila úvod do pedagogiky a psychologie a druhá základy hospodaření. Po svačině se opět obě skupiny prohodily. V neděli po večeři někteří (7 dobrušťáků) odjeli na ples, další část šla do bazénu a poslední si vyslechla, jak dopadl test a jaké chyby kdo udělal v čekatelské práci. Skupinky se pak prohodily. Večerka byla ve stejný čas jako vždy.

V neděli po budíčku a po snídani se doprobala metodika, která se v Jičíně brala vždy pokud byl volný čas. Poté následoval úklid, dojezení zbytků jídla a odjezd domů.

V dalším Totemu se dočtete jakých úspěchů či neúspěchů jsme měli u zkoušek v Hradci na Rybárně a možná se dočkáte i nějakých fotek. V tomto Totemu nejsou fotky z toho důvodu, že od nás nikdo nefotil.

Albi

POZVÁNKY

JUNÁK - SVAZ SKAUTŮ A SKAUTEK ČR
STŘEDISKO DOBRUŠKA - R&R KMEN
ZVE NA

I. AMATÉRSKÝ

ULTIMATE FRISBEE TURNAJ V DOBRUŠCE

SOBOTA 4. 5. 2013

ZAHÁJENÍ TURNAJE V 8:00

SPORTOVNÍ STADION V MĚLČANECH U DOBRUŠKY

TURNAJ SMÍŠENÝCH DRUŽSTEV

UZÁVĚRKA PŘIHLÁŠEK 21. 4. 2013

OMEZENÝ POČET ÚČASTNÍKŮ

INFO NA WEBU (PŘIHLÁŠKY, PROPOZICE, PRAVIDLA)

WWW.JUNAK.DOBRUSKA.CZ/FRISBEE

TIP NA VÝLET

LESNÍ BAR - UNIKÁT V NAŠÍ ZEMI!

Víte, že v Rychlebských horách funguje celoročně otevřený samoobslužný lesní bar, kde můžete potěšit svůj žaludek opečeným „buřtem“ nebo správně vychlazenou „kofčou“ i „pivkem“? Ne? Tak máte aspoň důvod si tento tip na výlet přečíst!

Republikový unikát!

Pohraniční Rychlebské hory v sousedství Kralického Sněžníku a Hrubého Jeseníku jsou prostě kouzelné - nejen, že tam většinu dní v roce vůbec nikoho nepotkáte, nebo jenom hrstku turistů (zaručuji osobně!), ale také tam naleznete kromě samoty něco, co jinde v naší zemi budete hledat marně. Je to soustava tzv. lesních barů! A to ještě ke všemu - samoobslužných! Co to znamená? Co si kdo vypije a sní, to si také zaplatí. Nikdo to zde nekontroluje, nikdo to zde důsledně nehlídá. Jen nenápadná kasička čeká na zaplacení. A světe, div se! Každý platí, kolik mu oznamuje za dané věci informační cedule (a věřte, že jsou to ceny vsutku lidové!), nebo

ještě více! Funguje to! Skvělé!

Ano, čtete opravu správně - soustava samoobslužných lesních barů je jistě unikátem nejen v českých horách, ale možná i v horách evropských. A splňuje všechna náročná kritéria, která „lesní bar“ musí mít - nápoje nealkoholické i alkoholické chlazené protékajícím potůčkem, hořící oheň pro opečení správného českého „buřtu“, možnost uvaření si kávy či čaje. To vše (a další) v prostředí mezi lesy, v poklidné atmosféře u dřevěného altánu a okolí Rychlebských hor, v klínu nejvyšší zdejší hory - Smrku (1125 m n.m.).

Lesní bar, respektive hlavní „dolní“ dřevěný altán, je zásobován pravidelně (a celoročně!) a skoro každé ráno je zde rozdáván oheň, aby první příchozí mohli bez ztráty času opékat maso či nasávat pravou „tramskou“ atmosféru. To vše díky místnímu revírníkovi ing. Václavu Pavlíčkovi (a samozřejmě několika dalším lesníkům), který vše vybudoval a udržuje s usilovnou vervou, každý den zásobování stráví hodinu času! Snad mu je odměnou to, že vše funguje, jak má - lidé a návštěvníci jsou vesměs slušní a kromě několika problému s mládeží, která bar „vypila“ a nezaplatila, se těší poklidné místo velké oblibě a rodiny s dětmi sem vyráží z Horní Lipové za nevšedním zážitkem čím dál častěji! A to je určitě ta nejlepší energie pro pokračování v této netradiční činnosti, o níž je radost slyšet a kterou je radost zažít!

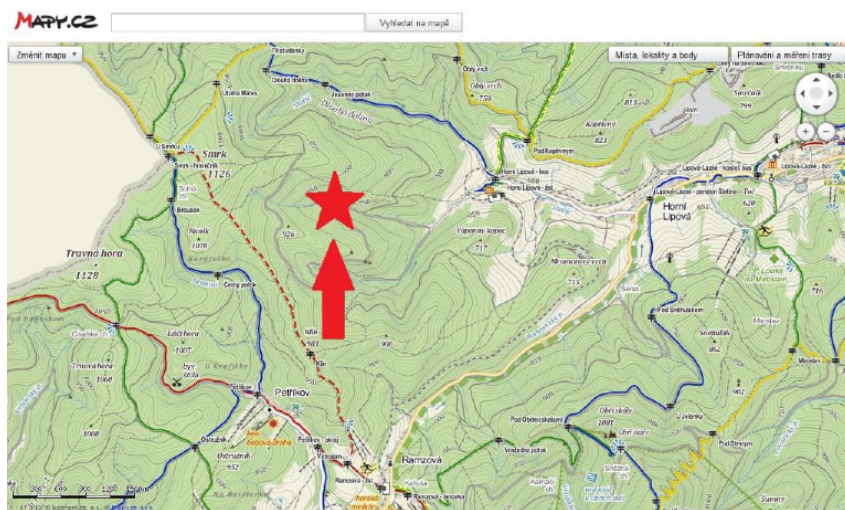
Třikrát a dost?

Lesní bar však není pouze jeden (zmíněný), jsou to hned tři! Hlavním barem je ten „nejspodnější“, který nabízí nejlep-

ší zázemí, tedy vše výše v textu uvedené. Podél pramene říčky Vápenné výše směrem k vrcholu Smrku (1125 m n.m.) se nachází druhý z barů, tzv. „horní“. Ten je o něco skromnější, proudící potůček nabízí přírodní sprchu, je zde i dřevěný žlab a čas od času zde procházející turisté naleznou „chmelovou chlazenou návnadu“, aby neváhali a seběhli po prudší kamenné stezce směrem k hlavnímu baru. Třetí bar se mi bohužel zatím nepodařilo najít, protože je údajně provozován pouze občas u nejvyššího smrku Rychlebských hor - Fořtova, a tak to nechám na vás, draží čtenáři, abyste mi ho blíže popsali například dole v diskusi!

Jak za nimi a kde jsou?

Soustava zmiňovaných barů se nachází podél lesní cesty z Horní Lipové na nejvyšší horu Smrk (1125 m n.m.) v klínu říčky Vápenná, není tedy v blízkosti žádné turistické trasy a je nutné trochu nahlédnout do mapy a nebo se alespoň zeptat přímo v Horní Lipové, abyste tato místa neminuli obloukem, jako se mi osobně stalo několikrát! Byla by to velká škoda! Jedná se tedy o ideální nenáročný půldenní výlet (tam - občerstvit se - zpát-

ky) nebo skvělé zakončení kompletního přechodu Rychlebských hor ze severu na jih přes vrchol Smrk (1125 m n.m.)! A nebo úplně jinak - může to být také zakončení celodenního potivého výslapu z Horní Lipové po modré a následně žluté turistické značce až na nejvyšší bod místních hor. Záleží jenom na vás! Ale - o tom třeba až někdy příště.

Tři bary - tři důvody k návštěvě!

- Nachází se v pohoří pohraničních a nádherných Rychlebských hor
- Čeká vás příjemné posezení uprostřed hor, možnost samoobslužného občerstvení všeho druhu pro pány i kmány, rodiče i děti

- GPS jednotlivých barů jsou:
50°13'27.95"N, 17°3'23.278"E ;
50°13'29.439"N, 17°2'42.963"E a
50°14'10.497"N, 17°3'48.938"E
- Pro více informací klikněte na stránky lesnibar.wordpress.com.

A tak vám všem přeji, pokud sem zavítáte, abyste měli čas toto místo navštívit, řádně si ho užít a potěšit pana Pavlíčka (kterého zde s největší pravděpodobností osobně potkáte) slovy díky a uznání. Rozhodně si to zaslouží!

TIP NA KNIHU

JULES VERNE

Protože jsem přečetl od Tolstého téměř všechno, co kdy vydal on nebo někdo o něm, tak jsem se “zakousl” do dalšího autora. A to do neméně celosvětově známého autora, který je považován za jednoho ze zakladatelů žánru vědeckofantastické literatury. A to není nikdo jiný než Jules Verne.

Jules Verne

Ve svých dílech předpověděl řadu technických a vědeckých objevů (např. dálkové lety říditelným baló-nem, velkorážní dělo, tank, skafandr, videofon, elektrický motor, vrtulník, kosmické lety a další). Za Vernova života obsahoval cyklus *Podivuhodné cesty* (tak jsou souhrnně nazývány jeho romány) padesát čtyři titulů. Po jeho smrti autorův syn Michel rozšířil cyklus ještě o dalších osm knih. Nespočet jeho knih se stalo předlohou mnoha filmových a seriálových scénářů. Podle knihy *Vynález zkázy* natočil roku 1958 český režisér Karel Zeman stejnojmenný film, který patří k mezi-národně nejúspěšnějším českým filmovým dílům.

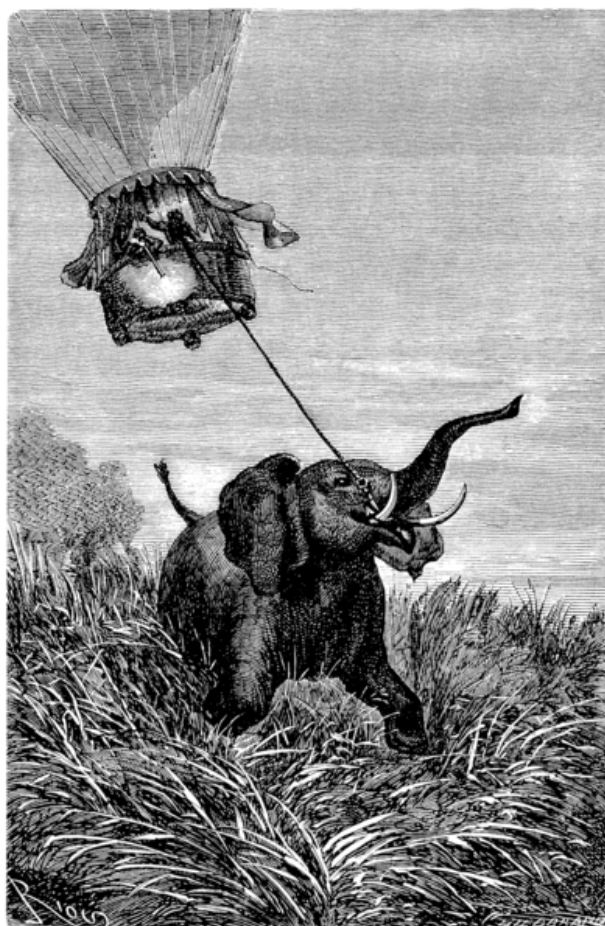
Já jsem do teď přečetl 13 jeho románů a další budou následovat. Proto si vám dovoluji v tomto a v příštím čísle Totemu několik jeho nejznámějších děl představit. Dnes to bude jeho první dílo *Pět neděl v balónu* (1863). To mělo tak obrovský úspěch, že nakladatel nabídl Vernovi exkluzivní smlouvu na dvacet let, v níž se Verne zavázal napsat dva svazky ročně. Druhou knihou to budou *Dva roky prázdnin*. Ta byla zase mou první verneovkou, která se mi dostala do ruky.

Pět neděl v balónu nebo taky **Pět neděl v baloně**

Tato kniha vypráví o Doktoru Samueli Fergussonovi a jeho

sluhovi Joemu, kteří chtějí přeletět Afriku (v té době ještě neprobádanou) během pěti neděl. Jeho přítel Richard “Dick” Kennedy mu v tom chce zabránit a rozmlouvá mu to, ale doktor si to však nechce nechat rozmluvit. Nakonec s ním jeho přítel letí taky. Pro svou cestu sestrojí revoluční balón a pojmenují ho Viktoria (balón byl vybaven zařízením umožňujícím libovolný vzestup a sestup bez ztráty plynu v balónu, a tak mohl vzduchoplavec využívat větrů vanoucích v různých výškách rozdílným směrem).

Odletí ze Zanzibaru a během své cesty zažijí mnoho dobrodružství. Například hned na začátku jejich cesty, když si ješ-

tě doplní u řeky zásoby vody a jídla, zjistí, že na jejich balon zaútočily opice, poté Dick dostane strašlivou horečku a doktor Fergusson ho vyléčí tím, že vyletí výš nad mraky. Dále v Kazeihu budou považováni za bohy. Také se jim povede zachránit francouzského misionáře ze zajetí, bohužel ale po krátké době zemře na zranění, jež utrpěl při krutém mučení. Nad Čadským jezerem na ně zase zaútočí hejno ptáků, poškodí jim balón a Joe, než aby balon spadl, tak ho radši odlehčí tím, že z něho vyskočí. Doktor Fergusson s Dickem ho pak několik dnů hledají, aby ho nakonec zachránili před africkými divochy, před nimiž utíká. Po překonání dalších obtíží šťastně přistávají na řece Senegal u Gouinských vodopádů.

Dva roky prázdnin

Verne v knize zpracoval napínavý příběh patnácti chlapců, kteří měli vyjet na prázdninový výlet jachtou na moře. Během příprav k vyplutí v Aucklandu na Novém Zélandu odešla posádka na břeh a loď s chlapci na palubě se díky nedopatření dostala na moře. Zde byla hroznou bouří zahánána přes celý Pacifik k břehům neobydleného ostrova, kde ztroskotala. Podoba románového ostrova Hanover je smyšlená, nicméně ostrov toho jména nedaleko pobřeží Chile skutečně existuje. Tak se z městských školáků, z nichž nejmladšímu bylo osm a nejstaršímu čtrnáct let, stali robnizoni, odkázaní jen sami na sebe. Většina z nich byli Britové, nejstarší byl Američan a dva chlapci byli Francouzi. Jejich prázdninový výlet se protáhl na dlouhé dva roky. Za tu dobu si chlapci na ostrově vybudovali vzkvétající osadu, kde každý pracoval

podle svých sil a schopností a podřizoval se nutné kázni. Proto mohli úspěšně čelit všem nebezpečím a překlenout i vážnou roztržku, která hrozila rozdělit osadu na dva tábory. Když na ostrově přistála skupina pirátů, podařilo se jim za pomoci dvou dospělých lidí z bývalé posádky pirátské lodi nad zločinci zvítězit a po mnohých útrapách se navrátit zpět do vlasti. V této knize Verne opět ukázal (jako v mnoha jiných svých dílech) sílu kolektivu, který je schopen dosáhnout takových výsledků, jakých by nikdy nemohl člověk dosáhnout sám.

V příštím čísle vás seznámím s volnou trilogií, kterou tvoří romány *Děti kapitána Granta*, *Dvacet tisíc mil pod mořem* a *Tajuplný ostrov*. Ikdyž se tyto knihy dají číst samostatně, tak se v některých situacích prolínají.

Dva roky prázdnin

TIP NA FILM

ANIMOVANÉ FILMY

S animovanými filmy se v posledních letech roztrhl pytel. Filmová studia, která se jimi zabývají, produkují minimálně jeden film ročně a občas je tato rychlost na kvalitě výsledku znát. V dnešní době je valná část animovaných filmů tvořena pomocí 3D animace, jejich rozpočet se pohybuje v řádech desítek až stovek milionů (stejně jako u hraných filmů) a aby bylo všem faktorům učiněno za dost, ve většině případech se producenti rozhodnou vsadit i na „tolik populární“ 3D projekci. Pojďme se však podívat na filmy, které většinu z předchozích věcí neměly a díky tomu jsou tedy neprávem opomíjeny. To však neznamená, že nestojí za to je zhlédnout.

Panika v městečku (2009)

V městečku zvaném Panika mezi „normálními“ lidmi spolu žijí v jednom domě kovboj, indián a kůň. Už po této větě vám musí být jasné, že toto dílo bude opravdu originální. A máte pravdu. Belgický film Panika v městečku je pravděpodobně jeden z nejšílenějších, nejvyhraněnějších, ale zároveň nejvtipnějších animovaných filmů, který jsem kdy viděl. Přitom se, co se týče děje, nejedná o nic složitého. Kůň má prostě a jednoduše narozeniny a tak se jeho spolubydlíci a kamarádi indián s kovbojem rozhodnou, že mu na poslední chvíli seženou dárek. To bychom ovšem nesměli být

v městečku Panika, a tak začíná šílené dobrodružství, během kterého se naši tři kamarádi dostanou mimo jiné do středu země, promrzlé tundry a do dalších neuvěřitelných lokací.

Kouzlo celého filmu, který je mimochodem natočen podle stejnojmenného seriálu z roku 2000, tkví v dialozích, respektive v jejich rychlosti. Všechny postavy se chovají, jako kdyby byly pod obrovským stresem, takže během 10 vteřin jsou ze sebe schopny vysypat klidně 5 souvětí. To dává filmu úplně odlišný rozměr, než na který jsme zvyklí. K tomu si přidejte postavičky z plastelíny a klasickou stop-motion animaci, pomocí které jsou rozpořehovány, a dostáváte skvělý filmový zážitek, který rozhodně neurazí. Vězte totiž, že podobný film možná ani neexistuje. Doporučuji však zhlédnout verzi s dabingem, tedy za předpokladu, že neumíte francouzsky, protože v této rychlosti dialogů stíhat navíc čist titulky je téměř nadlidský výkon.

Strážci - Watchmen: Příběhy Černé lodě (2009)

Ne každý animovaný film = komedie. Příkladem budiž Příběhy Černé lodě, které jsou natočeny podle komiksu v komiksu (viz druhý odstavec). Jedná se o hororový, ani ne půlhodinový snímek, ve kterém sledujeme námořníka, jehož loď byla napadena tajemnou Černou lodí a on jediný přežil. Naprosto zoufalý a vyčerpaný se snaží dostat

domů, aby varoval své přátele ve městě před útokem Černé lodě. Hororová atmosféra, občas dosti brutální scény a to všechno v klasické 2D animaci, která přesně kopíruje vzhled komiksu, to je důvod, proč se na tento film podívat. A teď k samotnému umístění a vzniku filmu.

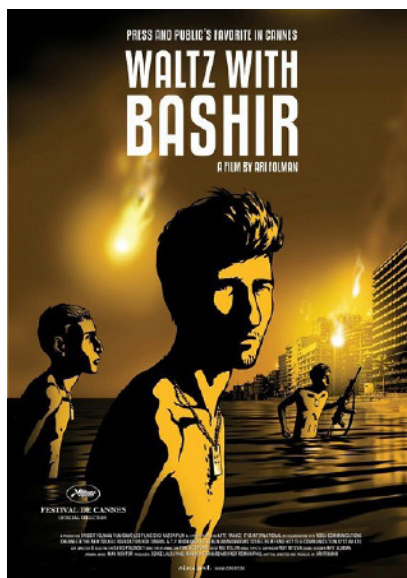
Jedna postava ve skvělém komiksu o „superhrdinech“ s názvem Strážci - Watchmen si během děje čte komiks, který se jmenuje Příběhy Černé lodě. Pokud si myslíte, že je trochu zmatené, aby se uvnitř jednoho děje rozbíhal další děj, který se odehrává na jiném místě a v jiném čase, máte pravdu. Podobná událost není moc obvyklá, zvláště pak ve světě filmů, kde by se divák mohl ztrácet. To je možná i důvod, proč byl děj Příběhů Černé lodě z filmu Strážci - Watchmen vyškrtnut. Nicméně, tento krátkometrážní film se dá zhlédnout jak samostatně, tak jako součást čtyřhodinového režisérského sestřihu filmu Strážci - Watchmen. Doporučuji spíše druhou variantu, jelikož se v ní oba děje prolínají a tvoří jakousi paralelu.

Valčík s Baširem (2008)

Animovaných izraelských filmů moc není, aspoň těch zná-

mých. Na csfd.cz jich je ani ne dvacet a většina z nich je dílem několika posledních let. V roce 2008 však vzniklo dílo, které si určitě zaslouží pozornost. Hlavním hrdinou autobiografického filmu Valčík s Baširem je Ari Folman, který v roce 1982 jako devatenáctiletý mladík sloužil v izraelské armádě a účastnil se i vojenského konfliktu mezi Izraelem a Libanonem. V roce 2006 potkává svého přítele z armády, který mu sdělí, že trpí nočními můrami spojenými se zážitky ze zmiňovaného konfliktu. Ari si podobné věci nepamatuje, nicméně později začne mít noční můry také. Spolu s přítelem z armády se tedy rozhodnou, že budou hledat lidi s podobnými problémy, aby porozuměli, co se tehdy v Libanonu stalo. Film sleduje Folmanovy konverzace s přáteli a psychologem a novinářem Ronem Ben-Jišajem, který byl v Bejrútu ve stejné období jako on.

Netradiční válečný dokument Valčík s Baširem byl spolu s filmem \$9.99 prvními izraelskými animovanými celovečerními filmy, které byly promítány v kinech. Samotný Valčík s Baširem pak posbíral dvě desítky mezinárodních filmových cen a byl dokonce nominován na Os-

cara za nejlepší cizojazyčný film. Kromě obsahu filmu je zajímavá i technika animace, ve které se střídá použití klasické, flash a 3D animace. K tomu si přidejte pro nás netradiční jazyk hebrejštinu a máte skvělý filmový zážitek, který vás vtáhne do děje.

Toy Story: Příběh hraček (1995)

Toy Story: Příběh hraček netřeba zdlouhavě představovat. První celovečerní animovaný film, který byl vytvořen pouze za pomoci počítače. Myslím, že téměř každý o něm někdy slyšel, možná právě díky tomuto prvenství. Příběh filmu je celkem jednoduchý, založený na myšlence, že dětské hračky, když jsou sami, ožívají. Ocítáme se v pokoji jednoho chlapce, který má zrovna narozeniny, a tak se jeho hračky obávají, jakou novou hračku budou muset mezi sebe přijmout. Obavy se naplňují a přichází narozeninový dárek - mluvící superkosmonaut Buzz Raketák. Ten si nepadne do oka s nejoblíbenější hračkou - kovbojem Woodym, ale když při jedné nešťastné náhodě vypadne Buzz z okna na zahradu k sousedovic dítěti, které rádo mučí hračky, vydává se Woody

spolu s kamarády na záchrannou misi s cílem přivést Buzze zpět. Tím začíná dobrodružství plné zábavy, nečekaných zvratů a spousty hraček.

K zajímavostem tohoto filmu patří mimi jiné i nejmenší rozpočet animovaného filmu společnosti Pixar a nejkratší stopáž celovečerního animovaného filmu společnosti Pixar. Také nutno dodat, že je jedním z mála filmů, jehož pokračování se vyrovnávají předchozím dílům. Do roku 2013 byly natočeny ještě 2 další díly a všechny mají hodnocení pohybující se nad 80% hranicí. Jestli to bude tak přízniví i nadále, uvidíme již v roce 2015, kdy má do kin dorazit Toy Story 4.

Stvoření světa (1957)

Když jsem přemýšlel o nějakém českém animovaném celovečerním filmu, bohužel jsem dospěl k názoru, že Česká republika nevyprodukovala ani jeden, který by stál za zmínku. Poslední pořádné byly z dob, když jsme byli ještě Československo. Trochu jsem doufal, že to změní film Čtyřlístek ve službách krále (2013), ale jelikož byla jeho premiéra o měsíc posunuta, není zatím co hodnotit. Proto jsem se uchýlil ke staré osvědčené klasice.

Film Stvoření světa z roku 1957 byl sice vytvořen v koprodukcii s Francií, nicméně na kráse mu to neubírá. Spíše naopak.

Kresby francouzského výtvarníka Jeana Effela a komentář české herecké legendy Jana Wericha tvoří perfektní kombinaci, která zabaví a pobaví jak děti, tak dospělé. Celý film by se dal popsat jako taková „Bible“ pro děti, respektive její část zaměřená právě na stvoření světa. Ve filmu sledujeme Boha, jak postupně tvoří svět a zároveň ďábla, jak se snaží škodit. Skvělé na tom je, že film nikomu nic nevnucuje, pouze zábavnou formu převypravuje biblický příběh. I když bývá toto dílo často kritizováno za určité komunistické prvky, které v něm byly použity, myslím si, že je to jeden z klenotů naší kinematografie.

INI LOGIC

SKAUTI JINDE

VAMBERK

1/ Mohla by ses nám na úvod trochu představit? Co tě ke skautingu přivedlo? Jakou máš funkci ve vašem středisku?

Zdravím. Jmenuji se Lenka Frejvaldová a v Junáku jsem od roku 1990, kdy můj manžel a parta dalších nadšenců obnovila skauting ve Vamberku a dopřála tak i ostatním, aby se s ním mohli seznámit. Do Junáku mě nejdříve přivedla práce s dětmi, protože jsem už od patnácti let pracovala s oddílem vedeným v junáckém duchu. Myšlenka skautingu i zákony byly blízké mému citění, takže to nebyl problém. Od začátku mého skautování jsem vedla Světlušky. Deset let jsem žila v zahraničí, ale letní tábory jsem si nemohla nechat ujít. Teď jsem vedoucí střediska – prostě holka pro všechno. Ale o mně už dost...

Vedoucí střediska Lenka při udělování odbořek.

2/ Kolik členů má vaše středisko? Jaké máte oddíly?

Naše středisko posledních pár let vzrůstá, je nás prostě čím dál víc. V letošním roce - 74. Máme pět oddílů. Vzhledem k nedostatku nadšenců ochotných starat se o „cizí“ děti a ještě si za ně vzít zodpovědnost, máme koedukované oddíly rozdělené dle věku. V 1. oddíle jsou předškoláci po druhou třídu, ve 2. jsou třetíci a čtvrtáci a ve 3. oddílu jsou pubertáci od páté. Dalším oddílem jsou RxR, kteří se schází, jak to jde. Posledním oddílem jsou ti dříve narození – tzv. staří totemy. To tedy ti, co k nám přecházejí z RxR neradi slyší:-).

3/ Kde se scházíte? Jsou prostory vaší klubovny dostačující?

Naše středisko získalo od města klubovnu, kterou nazýváme Domeček. Postupně jsme si vybudovali sklad a z původního včelína vznikl krásný srub, jako dělaný pro večerní posezení. To vše za městem u řeky se strání za zády – optimální. Jsme tam spokojeni a máme to moc rádi.

4/ Potýkáte se s nedostatkem nových členů? Pořádáte nějaké náborové akce?

Jak už jsem se zmínila, děti nám přibývají. Asi to děláme dobře – musím nás pochválit, stejně to nikdo neudělá:-). Náborové akce pořádáme, vždy někdo nový přijde. Upřímně je ale třeba říct, že do 11-12 let dochází k propadu a s pubertou dost dětí v Junáku skončí.

5/ Jak jste na tom s vedoucími? Máte dostatek schopných, kvalifikova-

ných vedoucích?

Jak jsme na tom s vedoucími? S těmi co máme - fakt dobře. Osobně si jich vážím čím dál víc, přihlídnu-li k tomu, co pro děti dělají. A to v době, kdy zadarmo ani kuře nehrabe a čas, to je to, co nikdo nemá. A za to všechno jim můžeme říct jenom děkuji. Bohužel často ani děti nebo jejich rodiče si to neuvědomují a berou to jako samozřejmost. Protože je nás ve středisku opravdu pár, tak dělají úplně všechno, aby středisko fungovalo a také naše vlastnictví vzkvétalo...

6/ Pořádáte nějaké (tradiční) akce pro veřejnost? Jaké?

Snažíme se, aby veřejnost o nás věděla, takže pořádáme dvě již tradiční akce pro vamberké děti. Navíc naše město nás dost podporuje, takže se snažíme udělat něco i pro ostatní. V ne-

děli před Dnem dětí (1.6.) pořádáme Pohádkový les. To je ve velké stylu, organizační tým čítá více než 30 lidí, takže nám pomáhají naši příbuzní a kamarádi. Akce se účastní okolo 300 dětí + minimálně dvojnásobek dospělých. Před Mikulášem (5.6.) pořádáme Poklad čerta Mikuláše, což je hra v lese, ale navečer, kdy je tma a les je plný čertů... Pravidelně nám po lese běhá téměř sto dětí. Občas uspořádáme nějakou výpravu, kam pozveme všechny děti včetně rodičů.

7/ Kam jezdíte na tábor?

Předloni jsme oslavili 20. let tábora pořádaných naším střediskem. Kromě jednoho roku, kdy jel náš oddíl s vaším střediskem, jsme si tábory užili ve středisku, tak jak se má. A už od února se na ně těšíme a připravujeme je. Za celou dobu jsme vystřídali několik stanovišť. Letos budeme již třetím rokem v Rybné nad Zdobnicí, kde je

naše zátoka s lesem za zády. Na tábor jezdíme všichni najednou. Jsme dobrá parta, a tak je větší legrace.

8/ Jakým způsobem jste oslavili 100 let skautingu?

100. let skautingu jsme si připomínali několikrát. Historie vamberského skautského oddílu začíná v roce 1912 a my jsme se snažili vypátrat co nejvíc o našich předchůdcích. Z tohoto období jsme se toho už moc nedozvěděli (máme však vlajku), ale zato jsme oslovili tři členy oddílů z roku 1945 – 48. Stali se našimi čestnými členy. Jeden z nich bratr Hynek o vamberském skautu natočil dokumentární film. V rámci zavzpomínání na staré časy jsme se sešli dvakrát i se skauty nejen poválečnými, ale také těmi z oddílu působícího v šedesátých letech. Rozhodně jsme s podobnými setkáními neskončili, je to fajn, budeme pokračovat. Vzpomínka je spousta a je třeba se o ně s někým podělit. V rámci našeho pátrání jsme našli pozůstatky skautského srubu, který stál v lese pod Chlumem. Někdy před 2. Světovou válkou byl přesunut a postaven na jednom místě ve městě. Na křižovatce cest, kde se k našemu srubu odbočuje jsme postavili směrovou ceduli, podle které se tam může kdokoliv zajít podívat. Zůstali tam ještě viditelné kamenné schody a základy. My sami jsme ale už historií. Máme za sebou víc než dvacet let činnosti a to už je nějaký počet dětí, které jsme se snažili naučit žít podle skautských zákonů.

Děkujeme za rozhovor i fotografie z webu střediska www.vamberk.skauting.cz

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC DUBNA 2013

V PŘÍŠTÍM DVOUČÍSLE

VYNÁŠENÍ MORANY
ČARODĚJNICE A MÁJOVÉ OSLAVY
(NE)TRADIČNÍ TIPY
A DALŠÍ

VÍCE FOTEK NA:

WWW.JUNAK.DOBRUSKA.CZ

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Benešová - cga@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Jiří Štaffa - gor.jiri@seznam.cz

Petr Lukášek - p.lukasek@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Ondřej Němeček, Jana Poláček, Pavčina Čiháčková, Veronika Benešová, Jiří Hanousek, Petr Lukášek, Hana Benešová, Stanislav Škoda, Tomáš Kubeček, Marie Obršálová, Petr Školník, Ludmila Matoušková, Lenka Frejvaldová

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Ondřej Němeček, Petr Poláček, Daniela Dítětová, Kateřina Potočková, středisko vambereckých skautů a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Veronika Benešová

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Malý velký ples s květinou

**V tom je opravdová radost života: sloužit a plně se věnovat určitému cíli,
být přesvědčeni o jeho velikosti.**

George Bernard Shaw